

Dieve, ko norėtum Tu?

03-05-04 Klaus Schmidt

Kasdien mes privalome priimti daugybę sprendimų. Dažnai susirūpiname, kokia Dievo valia? Kaip sužinoti, ko nori Dievas?

Ar Dievas yra numatęs mano gyvenimo planą? Jei taip, tai kaip man sužinoti, koks jis? Tai vieni iš labiausiai krikščionims rūpimų klausimų. Klausimai apie Dievo valią žmogaus gyvenimui yra labai platūs, aprėpiantys įvairias gyvenimo sferas: kokią profesiją pasirinkti, su kuo tuoktis, statytis namą, o gal išvykti porai metų į užsienį ir t. t.? Tačiau kyla dar vienas klausimas: kaip sugretinti Dievo valią ir žmogaus apsisprendimo laisvę?

Mes privalome apsispręsti

Visas mūsų gyvenimas – nuolatinis sprendimų priiminėjimas. Dažniausiai apsisprendžiame intuityviai, daug neklausdami, o tiesiog darydami. Pavyzdžiui, rytais, nuskambėjus žadintuvui, neklausime, ar keltis, ar dar pamiegoti, išsimaudyti ar tik apsiprausti, ką valgyti pusryčių? Turbūt niekam, dedant dešrą ant duonos, nekyla mintis paklausti: "O gal Dievas nori, kad valgyčiau ne dešrą, bet uogienę?" Dievo valios klausime paprastai tuomet, kai turime priimti svarbius sprendimus. Tada mums dingteli mintis, kad į apsisprendimo procesą reiktų įtraukti ir Dievą. Tai tampa ypač aktualu, kuomet imamės spręsti, kokią profesiją pasirinkti, su kuo draugauti? Reiktų pastebėti, kad krikščionys Dievo valią suvokia visgi gana skirtingai. Pastebėjau du kraštutinius: vieni mano, kad Dievas yra iš anksto suplanavęs kiekvieną mūsų žingsnį, kiti teigia, jog Dievas nesuplanavęs visiškai nieko.

Pirmoji grupė palaiko nuomonę, kad planavimo bei apsisprendimų atžvilgiu mes nesame savo gyvenimo šeimininkai. Viską sprendžia ir planuoja Dievas. Mūsų likimas jau seniai nuspręstas. Todėl dabar mums tik belieka atidžiai sekti, kad nepažiopsotume svarbiu momentu Dievo duodamo sprendimo. Neteisingai elgdamiesi, mes "iškrentame" iš Dievo projekto ir gyvename nepilnavertį, antrarūšį gyvenimą. Tačiau šitaip mąstant beveik neįmanoma normaliai tvarkyti savo gyvenimo. Tokie žmonės arba išvis vengia priiminėti sprendimus, arba kankinasi apimti jausmo, jog kažką padarė ne taip. Dievo valios kaip lemties suvokimas veda į pasyvumą, kartais netgi į depresiją. Jei mūsų Dievo valios samprata kausto mūsų iniciatyvumą, tuomet ta samprata garantuotai klaidinga.

Antroji nuostata, jog Dievas nėra numatęs mums jokio plano, irgi klaidinga. Jos šalininkai mano, kad Dievas mūsų gyvenimo neplanuoja, todėl negali atsirasti ir konflikto. Kiekvienas savo gyvenimą tvarkosi pats kaip tinkamas. Ir veikimo ribas – jei išvis kokios nors galioja – žmonės nusistato sau patys.

Kaip atpažinti Dievo valią?

Pirmiausiai siūlyčiau vengti į Dievo valią žvelgti vien teoriškai. Pagrindinė prielaida Dievo valiai atpažinti yra samoningas noras, kad gyvenimui vadovautų Dievas. Tokį norą išreiškia Dovydas psalmėje 86, 11: "Mokyk mane savo kelio, Viešpatie, ir aš ištikimai juo pas tave eisiu; mokyk mano širdį pagarbiai bijoti tavo vardo." Tuo jis parodo norą ne spręsti viską savarankiškai, o derinti savo sumanymus su Viešpačiu. Tie krikščionys, kurie nesutinka su šia nuostata, tegul nesistebi, kad nesulaukia Dievo atsakymo apie jo valią. Todėl Dovydo prašymas turėtų tapti mūsų malda besirengiant daryti bet kokius sprendimus.

Kita svarbi prielaida yra ta, kad krikščionys turėtų stengtis ne tik sužinoti Dievo valią, bet ir būti pasirengę praktiškai ją vykdyti. Laiško efeziečiams 5, 15 apaštalas Paulius rašo: "Rūpestingai žiūrėkite, kaip elgiatės. Elkitės ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi." Taigi Dievo valios atpažinimo elementas yra ir vidinis nusistatymas paklusti Dievui. Bet nemažam būriui krikščionių būtent tai yra didžioji problema. Rašytojas M. Tvenas pastebėjo: "Biblijoje man problemas kelia ne tai, ko aš nesuprantu, o tai, ką suprantu." Bet kaip sužinoti, ko Dievas iš manęs

nori?

1. Savo valią Dievas atskleidžia savo žodyje

Paprasčiausias kanalas, kuriuo Dievas mums perduoda savo valią, yra jo žodis, Biblija. Antrame laiške Timotiejui, 3, 16 Paulius rašo: "Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui". Iš šios labai svarbios eilutės išryškėja du dalykai apie Bibliją: Biblija yra įkvėpta Dievo ir naudinga. "Įkvėpta" reiškia, kad Biblija nėra žmogaus fantazijos produktas. Ji yra Dievo kalbėjimas mums. Be to, ji yra naudinga, ir daugeliu atžvilgių: moko apie Dievą, atskleidžia, koks jis yra, kokių planų turi, taip pat pabara, parodo netinkamą elgesį. Iš tikrųjų, jei Bibliją skaitom ir pritaikom savo gyvenime, tai ir esame jos pakoreguojami, sulaukomi nuo netinkamų veiksmų. Tos korekcijos kartais gali būti ir skausmingos. Tai paliudys kiekvienas, bent kartą buvęs pabartas. Tolimesni, ilgalaikiai Biblijos tikslai yra mus taisyti ir auklėti teisumui. Kadangi ji turi šiuos tikslus ir yra teisingoji mūsų mokytoja visais Dievo valios klausimais, tai mūsų užduotis, prieš darant bet kokį sprendimą, paklausti: "Ar ką nors apie mano situaciją sako Biblija?"

Biblija aptaria šimtus kasdienio gyvenimo temų ir dauguma atvejų duoda tiesius ir vienareikšmius atsakymus. Dėl aiškių teiginių neturėtų kilti jokių abejonių. Pavyzdžiui, apie sąžiningumą viskas suformuluota seniai ir suprantamai (2 Tim 2, 19). Panašių pavyzdžių rastume ne vieną. Bet jei ir aprašyta situacija ne visai sutampa su mūsų, galime pasinaudoti tiesioginėmis jos išvadomis. O tiesumu Dievo žodis tai tikrai pasižymi, net kartais ausis kaitinančiu tiesumu. Todėl neretas linkęs tokius teiginius apeiti ir imasi klausinėti Dievo valios dėl kokio nors dalyko, apie kurį viskas jau seniausiai pasakyta Biblijoje. Tokie žmonės dažniausiai nėra Dievo valios vykdytojai. Jie panašūs į pranašą Joną, gerai žinojusį Dievo valią, bet nesiruošusį ją vykdyti.

Žinoma, tai nereiškia, kad Biblija vienodai aiškiai kalba apie visus mūsų gyvenimo klausimus. Būna situacijų, kurių nerasime aprašytų nė viename Biblijos tekste. Bet ir tada ji nepalieka be pagalbos, padėdama pastebėti netiesiogiai susijusias tiesas bei paaiškinimus. Todėl šiuo atveju turi būti keliamas principo, principinio požiūrio klausimas. Prisimenu savo draugus, turėjusius išspręsti nelengvą gyvenimo klausimą: ar galima įsimylėti žmogų, kuris nėra krikščionis? Ar Jėzus sekėjui galima tuoktis su netikinčiu?

Antrame laiške korintiečiams, 6, 14 Paulius kalba apie tikėjimo ir netikėjimo nesuderinamumą. Tikintis neturėtų kinkytis į vieną jungą su netikinčiu. Čia kalbama ne apie santuoką, tačiau ir šiam intymiam klausimui išspręsti galime puikiai pasinaudoti minėta eilute kaip principu, bylojančiu apie šviesos ir tamsos nesuderinamumą visose gyvenimo situacijose.

Kai kurie žmonės labai džiaugiasi, kad randa temų, apie kurias Biblija nekalba tiesiogiai. Pavyzdžiui, apie automobilio vairavimą. Tačiau tai nereiškia, kad apie tai visai nieko nepasako. Iš principo pakanka vien įsakymo mylėti savo artimą, kad suprastum, jog prie pėsčiųjų perėjos būtina sustoti, o ne didinti greitį. Nors sąvokos "pėsčiųjų perėja" nerastume jokiame Biblijos žodyne. Biblijoje kiek nori tokių dvasinio elgesio principų, tinkamų padėti pasirinkti teisingą sprendimą. Jeigu jais naudosis, tikrai vykdysime Dievo valią.

Bet ką daryti, jeigu patenkame į tokią situaciją, kai nerandame Biblijoje nei tiesioginio, nei netiesioginio atsakymo?

Šiuo atveju būtina gerai žinoti Bibliją. Krikščionis turėtų žinoti, apie ką Biblija kalba, o apie ką ne.

Tarkime, kad kažkokiu svarbiu klausimu Biblijoje nerašoma nieko. Bet atsiranda krikščionių, "žinančių", kaip išsisukti: jie ima ir atsistiktinai atverčia bet kurį Biblijos puslapį, duria pirštu į bet kurią atsitiktinę eilutę ir tol ją skaito, narsto, kol įsivaizduoja radę nuorodą, tinkančią jų situacijai. Šitoks kelias išsiaiškinti Dievo valią vargu ar gali būti Dievo kelias. Kiekvieną Biblijos eilutę reiktų vertinti kontekste. Juk nė vienam nešauna į galvą, gavus laišką, sukarchyti juostelėmis, po to atsistiktinai traukti vieną juostelę ir, ją perskaičius, galvoti žinant, ką laiško autorius norėjo pasakyti. Ši istorija atveda prie kito Dievo valios atpažinimo įrankio – mūsų suvokimo, proto. Patardamas Dievas naudojasi ne tik savo žodžiu, bet ir mūsų galva.

2. Dievas mus veda per mūsų protą

Mes, kaip krikščionys, žinome, kad turime Dievo duotą Dvasią (Rom 8, 9). O mumyse gyvenanti Dievo Dvasia veikia ir duoda vaisių. Ji daro įtaką mūsų dvasiai. Mes galime tikėtis jos pagalbos. Atgimusius iš aukšto, mus Dievas veikia per mąstymą, supratimą, kuriam pats ir vadovauja. Naujajame Testamente rasime ne vieną eilutę, patariančią naudotis savo galva. Pirmajame laiške korintiečiams, 6, 12 bei 10, 23 Paulius dukart pakartoja skirtingai taikytiną sakinį: "Viskas man valia, bet ne viskas naudinga. Viskas man valia, bet aš niekam neleisiu savęs užvaldyti." Ir "viskas leidžiama, bet ne viskas naudinga. Viskas leidžiama, bet ne viskas ugdo". Ar tikrai Paulius nori pasakyti, kad viskas leidžiama? Taip, tikrai "viskas leidžiama". Bet čia galima pridurti: leidžiama tai, ko nedraudžia Dievas. Paulius siekia ne sulaužyti Dievo įsakymus, o parodyti, kad Dievo nustatytose ribose kiekvienas krikščionis yra laisvas. Kiekvienas gali, netgi privalo apsispręsti pats, ką daryti. Apsisprendamas turi pasitikėti Dievu ir pasinaudoti savo protu. Daugeliu atvejų apsisprendimui gali padėti minėtose eilutėse Pauliaus pateikti kontroliniai teiginiai. Paverskime juos klausimais.

Pirmasis klausimas: ar tai man naudinga?

"Viskas man valia, bet ne viskas naudinga". Taigi ar tai, ką esu numatęs, man leidžia pažangėti, teikia naudos? Žinoma, šiuo atveju neturėčiau užmiršti, kad pasaulyje gyvenu ne vienas. Pažangėti reiškia tobulėti ar ką nors tobulinti tam tikra, teisinga linkme. Kai Biblijoje nerandame jokio patarimo dėl vienos ar kitos sudėtingos situacijos, galime puikiai pasinaudoti šiuo kontroliniu klausimu.

Tiesiog paklauskime savęs: ar tai, ką planuoju, man ir kitiems naudinga? Ar tobulina mano tikėjimą? Ar apskritai teikia daugiau naudos ar žalos? Pastarasis klausimas gali būti labai svarbus pasirenkant profesiją. Apsisprendami naudokimės savo protu, nes niekas už mus nenuspręs. Toliau Paulius perspėja, kad mano pasirinkimai gali būti ne tik nenaudingi, bet dar ir užvaldyti, pavergti.

Antrasis klausimas: ar tai manęs neužvaldo?

"Viskas man valia, bet aš niekam neleisiu savęs užvaldyti". Tai labai svarbus klausimas tiek paprastose kasdienėse situacijose, tiek priimant reikšmingiausias gyvenimo sprendimus. Ar dalykai, kuriuos renkuosi, neims manęs taip valdyti, kad nebegalėsiu be jų, tapsiu jų vergas? Jeigu įtariu, kad mano pasirinkimas, pavyzdžiui, hobis gali paversti mane priklausomu, geriau iškart jo atsisakau. Dievas nenori, kad mes taptume žmonių ar pomėgių vergais (1 Kor 7, 23). Taigi jei pasirinkimas ima valdyti, galima būti tikram, jog jis neatitinka Dievo valios.

Trečiasis klausimas: ar tai mane ugdo?

"Viskas valia! Bet ne viskas ugdo!" Rinkdamasis vieną iš keleto galimybių, galiu pasidomėti, kaip viena ar kita veiks mano gyvenimą – ugdyt ar galbūt griaus? Tai svarbus kontrolinis klausimas planuojant, pavyzdžiui, savo karjerą. Ar tikrai Dievas nori, kad žengčiau ant šio aukštesnio karjeros laiptelio? Ar būsimos pareigos mane ugdyt, teiks pasitenkinimą, o gal priešingai – žlugdyt, griaus gyvenimą? Kaip paveiks mano santykius šeimoje, su draugais? Tačiau tai jokiū būdu nereiškia, kad privalome gyventi ieškodami vien malonumų. Ne viskas, ką pasirenkame, neša džiaugsmą. Bet vis vien Dievas mums leidžia nuspręsti patiems. Kiekvienas gali rinktis dalykus, teikiančius džiaugsmą, bet jei tik jie nepavergia, o ugdo ir yra naudingi bei skatina pažangą.

Deja, galima sutikti krikščionių, kurie įsitikinę, kad Dievas iš jų visada reikalauja tik to, kas mažiausiai patinka. Bet šitoks Dievo valios suvokimas nepagrįstas bibliškai. Dievas, būdamas mylintis Tėvas, tikrai taip nesielgia. Jis trokšta mums vien paties geriausio. Todėl privalome išmokti priimti tokius sprendimus, kurie būtų geri tiek mums patiems, tiek artimui.

3. Dievas gali kalbėti ypatingu būdu

Dievas savo valiai apreikšti gali naudoti ir daugeliui iš mūsų neįprastus, antgamtinius būdus. Tai liudija ne vienas Biblijos pavyzdys. Štai nuostabi istorija aprašyta Apaštalo darbuose 16, 6–10. Joje Paulius elgiasi būtent pagal

mūsų aptartąją schemą: jis turi aiškiai užduoti evangelizuoti (žiūri, ką liepia Biblija). Nusprendžia, kad reikia skelbti Evangeliją Azijoje (pasinaudoja savo protu). Tačiau Dievo planas kitoks. Jis neleidžia išsipildyti Pauliaus užmojams ir vietoj to pasiunčia sapną, šitaip parodydamas, jog jo valia – kad Paulius keliautų į Makedoniją. Apaštalas elgiasi paklusniai, ir, toliau skaitydami, galime sužinoti, kaip ši kelionė virto tikru palaiminimu.

Ne vienas galėtų papasakoti įdomių istorijų apie neįprastą Dievo valios apreiškimą. Tikrai, mūsų vedimui Dievas kartais panaudoja tokius kelius ir būdus, kad stebimės ir negalime atsistebėti. Todėl visuomet būkime pasirengę priimti Dievo mums siunčiamą žinią, tačiau neverskime jo tą žinią atsiųsti, kai tik patys užsimanome.

Nėra reikalo laukti laiško iš dangaus ar galvoti, kad dalykai tvarkysis savaime. Darykite sprendimus su malda ir su galva! O jei ir suklysite, Dievas juk turi milijonus galimybių sugrąžinti jus į teisingą kelią. Aš net manau, kad tai daryti Dievui daug maloniau nei klausytis nepaliaujamo dangaus ženklų prašinėjimo.

Belaukdami ženklų ir apreiškimų, kai kurie krikščionys praleidžia ne vieną puikų savo gyvenimo šansą. Nesakau, kad tų ženklų tikrai nebus. Tik nereikėtų pasinerti į savotišką maginį mąstymą. Kai aš savo sūnams nusprendžiu pranešti kokį nors dalyką, tai stengiuosi tai padaryti aiškiais ir suprantamais žodžiais. Aš juk nenoriu, kad jie blaškytųsi po namus spėliodami, ką gi čia tokio sumaniau pasakyti, palikdamas prieangyje savo rankinę ar gulėti ant virtuvės stalo raktus.

4. Dievas kalba per kitus krikščionis

Ir dar viena vieta, kur galime ieškoti pagalbos – tai krikščionių bendruomenė. Mums gali padėti joje esantys apsišvietę, turintys daug patirties, išminties bei dvasiškai brandūs broliai ir seserys. Pavyzdžiui, atsakingi už bendruomenę dvasiniai vadovai (Hbr 13, 17). Tai ne bet kokie žmonės, priiminėjantys sprendimus už mus, o tie, kurie patys laikydami Biblijos, mus mylėdami ir norėdami mums gero, rūpinasi mumis. Bet tai nereiškia, kad net ir būdami tokie, visada patars teisingai, nors jų patarimą beatodairiškai atmesti būtų irgi klaida. Ieškodami pagalbos, kreipkimės į tikinčius brolius ir seseris, bet nepamirškime, kad galutinį sprendimą visada privalėsime priimti patys.

Mylintys Dievą visuose reikaluose gali viltis jo pagalbos. Net ir išklydus iš kelio, jis tikrai žinos, kaip sugrąžinti atgal.

Dievo valią jūs galite atpažinti

- **per maldą.** Puoselėkite ryšį su Dievu, kasdien raskite laiko su juo pasikalbėti. Šventosios Dvasios balsui daug lengviau atsiverti, kai jūs esate vienuoje ir ramybėje. Atvirumo Dievui nuostatą pabandykite išsaugoti per visą dieną;
- **per Bibliją.** Ji yra visų mūsų sprendimų mastelis. Pasidomėkite, ką kalba Dievas savo žodyje. Jei rasite ką nors konkrečiai susijusio su jūsų situacija, tuoj pat pritaikykite;
- **per savo protą.** Jei Biblijoje nieko panašaus nerandate, ieškokite bendrų principų. Atvirai savęs paklauskite: "Ar tai, ką renkuosi, man naudinga, mane ugdo, ar neužvaldys ir nepavergs?"
- **per kitus krikščionis.** Prieš priimdami svarbų sprendimą, pasitarkite su patikimais ir išmintingais krikščionimis, pasinaudokite jų patirtimi bei žiniomis;
- **per konkrečius Dievo ženklus.** Pasitikėkite Dievo Dvasios vedimu per konkretų Dievo kalbėjimą ir ypatingų aplinkybių sukūrimą, bet nereikalaukite to kiekvienu atveju. Nestabdykite savo apsisprendimų, tikėdamiesi būtinai sulaukti kažkokio ženklų iš dangaus. Viską patikrinkite pagal Bibliją.

Klaus Schmidt, teologas, "Neues Leben" seminarijos (Vokietijoje) rektorius

Versta iš: "Neues Leben", 2003, Nr. 1

Priedas: Tekstai apie Dievo valią ir vedimą

Parengė H. Lahayne

Stan D. Gaede

Didžiausia problema yra ne atpažinti Dievo valią, bet ją įvykdyti... Dievas nereikalauja iš žmogaus kiekviename žingsnyje žūtbūt ieškoti jo valios, bet tikrai reikalauja, ją atpažinus, vykdyti. Dievas nori, kad paklusčiau tiems jo įsakymams, kurie jau duoti, o ne ieškočiau dar kažkokių, kurių išvis nėra; kad savo gyvenimą tvarkyčiau pagal tai, kas jau yra apreiškta, o ne reikalaučiau kažin kokių specialių apreiškimų kiekvienai elementariausiai gyvenimo situacijai; kad paklusčiau jau pasakytiems Dievo žodžiams, o ne be perstojo laukčiau balso iš dangaus...

Kodėl nuo ryto iki vakaro nenustojau galvojęs, kas teisinga, o kas ne, ir nekreipiu dėmesio į klaidas, kurių per tuos savo įnirtinguosius svarstymus pridarau? Kodėl daugybę laiko sugaištu Dievo valios paieškomis, kai to daryti visiškai nereikia – juk per Dievo valią man yra suteikta ir pasirinkimo laisvė! Užuočiau panaudojęs tą laiką atpažintai, akivaizdžiai ir suprantamai valiai įvykdyti?.. Kodėl? Todėl, kad teisingų dalykų darymas nėra lengvas. Jis reikalauja pastangų... Be abejo, rūpinimasis nėra labai malonus reikalas [kai reikia rūpintis dėl ateities]. Bet tai daug paprasčiau, nei imti ir patikėti, kad viskuo pasirūpins Dievas, nesvarbu, geri ar blogi bus mūsų sprendimai. Šitai nėra lengva. Tam reikia tikėjimo. Tai reiškia, kad tam tikrą laiką teks pagyventi nežinomybėsje. Bet būtent tai ir yra tikėjimas!

Nuolatinis Dievo valios ieškojimas yra labai patogus būdas paslėpti atsiradusią problemą – ko gero, rimtą dvasinę problemą. Ši problema byloja apie mano menką, nevisišką pasitikėjimą Viešpačiu. Parodo, kad aš abejoju Jėzaus patarimu nesirūpinti savo rytdiena, nes, žinodamas, ko mums reikia, ja pasirūpins dangaus Tėvas. Ta abejonė verčia nerimti ir elgtis lygiai taip, kaip elgiasi visi netikintieji: diena po dienos rūpintis maistu ir gėrimu, apdaru ir visais kitais gyvenimo dalykais. Tik visus savo rūpesčius paslepiančios krikščioniška etikete "Dievo valia". Tiesiog savo sąžinei nuraminti.

Bet yra dalykas, kuris teikia ramybę svarbių apsisprendimų akivaizdoje – tai pasitikėjimas Viešpačiu. Tikėjimas, kad Dievas tikrai mumis pasirūpins, kaip yra pažadėjęs. Tu turi patikėti, kad Dievas tikrai tavęs neapleis, kad ir kokį sprendimą bepriimtum, jei tik jį priimsi tikėdamas. Dievas bus su tavimi ir tikrai tave palaikys. Su tavimi bus tas, kuris tave pažįsta puikiausiai, kuris visus plaukus ant tavo galvos suskaičiavęs. Kuris tavimi rūpinasi, tave myli, kuris tai yra pažadėjęs ir savo žodžio tvirtai laikosi.

Tuo nelengva patikėti. Todėl mes renkamės patogesnius dalykus. Kokie gi tie patogesni dalykai? Ogi pačių iniciatyva. Biblijos mokymas palauks, laikas pačiam atsiraitoti rankoves. Užuočiau žiūrėjęs, ką sako Dievo žodis, laikęsis teisingumo, mylėjęs ir buvęs gailėstingas, aš tūpčioju prie Dievo durų: gal pasigailės ir pasakys, kokioje aikštelėje geriau statyti automobilį. Užuočiau nuolankiai vaikščiojęs su savo Dievu, tai yra nuoširdžiai tikėjęs, kad jis tikrai tas Dievas, kuriuo galiu pasikliauti, aš užverčiu jį nesibaigiančiais klausimais apie jo valią...

"Ko Viešpats reikalauja iš tavęs?" – klausia pranašas. Ir pats labai aiškiai atsako: "Tik daryti, kas teisinga, mylėti ištikima meile ir nuolankiai eiti su savo Dievu" (Michėjo 6, 8). Tai ne patarimas, o įsakymas. Jis neverčia gyventi nekeliant jokių klausimų, tik suteikia tavo gyvenimui ir tavo širdžiai ramybę.

Iš *An Incomplete Guide to the Rest of Your Life* (IVP, 2001)

Dietrich Bonhoeffer (Vestuvių pamokslas, parašytas kalėjime 1943 m.)

Šia proga, manau, netinka iš karto kalbėti apie Dievo valią ir vedimą. Tai, kas čia vyksta, ką mes švenčiame, visų pirma ir labai akivaizdu, yra judviejų žmogiška valia; šis dabar žengiamas žingsnis pirmiausiai yra judviejų pačių pasirinktas žingsnis; ir tai, kam judu ryžotės ir ką dabar atliekate, visų pirma yra ne tikėjimo, o visiškai

pasaulietinis reikalas. Taigi už tai atsakingi pirmiausiai esate judu ir tik judu abu, joks kitas žmogus negali ta atsakomybe pasidalyti; tiksliau tariant, visa atsakomybė už šio apsisprendimo sėkmę, pripildytą laimės, kuri irgi yra tos atsakomybės dalis, tenka tik judviem, mieli sutuoktiniai. Tikra klaida šiandien galėtume laikyti nenorą pripažinti, kad tai judviejų valia, judviejų meilė ir judviejų kelias...

Žinoma, judu abu turite pakankamą pagrindą su dėkingumu žvelgti į savo praeitą gyvenimą... Jūs žinote, kad gyvenimas santuokoje vieniems duodamas, o kitiems ne. Tai ir yra, ką mes vadiname Dievo vedimu. Taigi šiandien jūsų džiaugsmas yra didelis, kad pagaliau judviejų valia, judviejų kelias pasiekė tikslą, bet tiek pat didelis bus ir judviejų dėkingumas, kad Dievo valia ir Dievo kelias judu atvedė į šią dieną. Ir taip, kaip jūs su viltimi šiandien imatės atsakomybės už savo sprendimus, lygiai taip pat su viltimi galite ir atiduosite tą atsakomybę į Dievo rankas. Šiandien Dievas jūsiškiam "taip" pritardamas savuoju "taip", judviejų valią patvirtindamas savo valia ir perleisdamas jums visą šios dienos triumfo džiaugsmą ir didybę, judu padaro savo valios ir savo plano, numatyto jums, įrankiais. Iš tiesų, Dievas nesuvokiamu būdu laimina judviejų apsisprendimą; tačiau tai darydamas jis kartu kuria ir visai naują dalyką – iš judviejų meilės jis sukuria šventą santuoką.

Iš *Widerstand und Ergebung* (München, 1951)

Jonas Kalvinas (apie trečiąjį "Tėve mūsų" prašymą "Teesie tavo valia...")

Čia kalbama ne apie paslėptąją [suverenią] Dievo valią, kuria jis tvarko visą pasaulį ir vykdo savo planus. Nes vos tik šėtonui ar žmonėms šiai valiai pasipriešinus, Dievas gali jų veiklą ne tik pakreipti pagal savo mums nežinomą planą, bet ir priversti paklusti, kad per juos atliktų tai, ką yra numatęs.

Čia kalbama apie kitokią valią, būtent apie tokią, kurią būtų galima prilyginti *savanoriškam paklusnumui* [taigi apie moralinę valią]. Būtent dėl to čia ir žemė gretinama su dangumi, kaip ir psalmėje 103, 20, kur angelai savanoriškai paklūsta Dievui ir yra pasirengę vykdyti jo tartą žodį. Taigi kaip danguje nevyksta niekas, kas nekyla iš Dievo valios, ir kaip angelai pasirengę paklusti kiekvienai užduočiai, taip ir mes turime norėti, kad ir pas mus, žemėje būtų sunaikintas visoks blogis bei užsispyrimas ir visa žemė paklustų Dievo įsakymui.

Jei šito trokštame, tai paklūstame ne mūsų kūno užgaidoms; nes tas, kuris savo troškimų neatiduoda Dievui, priešinasi jo valiai; o juk iš mūsų neišeina nieko, kas nebūtų sugedę. Šiuo prašymu mes iš naujo žengiamo į savęs atsižadėjimą ir atsidavimą Dievo valdžiai. Ir ne vien tik tai. Mes juo leidžiame sunaikinti mūsų mintis ir širdis ir sukurti naujas mintis bei širdis, kad nė joks geismas mums nekiltų, o vien tik visiškas pritarimas jo [moralinei] valiai! Trumpai tariant, nieko nenorėkime iš savęs pačių, o leiskime savo širdis vesti Dievo Dvasiai, idant iš jo išmoktume mylėti tai, kas jam patinka ir nekęsti to, kas jam bjauru.

Iš *Institutio* III,20,43

Čikagos pareiškimas apie Biblijos pritaikymą (1986)

III straipsnis: Šventoji Dvasia ir jos veikimas

... Mes tikime, kad Šventosios Dvasios vedimas Dievo tautoje pasireiškia per teikiamą išmintį Šventojo Rašto pritaikymui kasdieniame gyvenime bei sprendžiant šiuolaikinius aktualius klausimus.

<http://www.lksb.lt/straipsniai/straipsnis-67.htm>